

LA CAMBRA DEL PECAT

Un relat de: [Espiral](#)

Passava la mitjanit quan el soroll de la porta d'entrada tancant-se va despertar la Joana. Es va girar i va descobrir l'absència del seu marit; els llençols arrugats delataven un matalàs buit, que encara contornejava les corves del seu cos. Volia esperar a que tornés però la son la va traicionar i es va adormir en pocs minuts. Tres nits després es va despertar pel mateix soroll i va ser capaç de mantenir-se en vigília. El va sentir tornar una hora més tard, treure's les sabates i la jaqueta a les fosques i estirar-se al seu costat sense sospitar que ella es feia l'adormida. Varies nits es va repetir el mateix esdeveniment.

La Joana no podia deixar de pensar que seu marit tenia una amant. Va registrar les seves coses buscant algun indici, un anell, una carta, un missatge al mobil, però tot va ser inútil. I tanmateix el seu comportament era estrany. El notava distant, ja no feien l'amor, estava més gras i desmillorat. Potser no es tractava d'una dona, potser era ludòpata o alguna cosa pitjor. Tenia dos opcions respondre els seus dubtes: preguntar-li o descobrir-ho sola i la primera no garantia cap èxit. Així que la següent nit quan ell va marxar tant cautelós com sempre ella el va seguir. En sortir al replà va sentir les seves passes pujant escales amunt, es dirigia al pis dels trasters. La Joana el va veure entrar dins el seu, i com que tardava en sortir es va apropar per mirar pel forat del pany. Entre els mobles vells havia apilat caixes i caixes de menjar; hi havia embotit, xocolata, galetes, brioxos, llaunes de tot tipus, ampolles de vi... Engrapava sense quasi respirar, escurava les engrunes amb una fam animal, llepant-se els llavis i emetent sons de plaer. Agafava les llaunes i ampolles amb passió, acariciant-les com si fossin un cos de dona.

Ningú creuria la Joana quan expliqués que en aquella cambra petita i desordenada, cada nit el seu marit cometia el segon pecat capital.